

La buidor d'un laboratori fotogràfic de referència Lleida, 21-12-2018

A inicis de desembre de 2018 es va donar una confluència meravellosa. Una periodista de confiança em diu: un col·lega molt conegut meu coneix el teu treball *Detritus* i m'ha dit que et preguntis si t'agradaria fotografiar el pis que va pertànyer a Ton Sirera i la seva família, que està deshabitat des de fa temps. Una immobiliària on treballa el seu germà ha adquirit tota la casa i la vol rehabilitar. Per tant, farà desaparèixer tot rastre del que queda dins de l'immoble. Vaig respondre acceleradament: ostres, i tant que m'agradaria, de fet és el meu fotògraf preferit i més admirat dels de Lleida (tot i haver nascut a Barcelona). Si no li vaig dir això, s'hi devia assemblar molt.

Ton Sirera és un referent de la fotografia, tant a Lleida com a fora, ja sigui capturant imatges arran de terra o des del cel des d'una avioneta. Diria que les primeres imatges fotogràfiques aèries de la nostra ciutat fetes per un particular són seves. El seu cinema experimental és deliciós; els seus reportatges per il·lustrar revistes i llibres, magnífics... Què més puc dir? A Internet en teniu més detalls. Per resumir-ho, diria que tenia una mirada tan fresca i prodigiosa com atrevida, i totalment avantguardista.

El fet de saber que podria entrar en el seu espai vital de molts anys em va il·lusionar profundament. Jo no havia estat mai a casa seva, tot i que havíem coincidit en alguns actes de la Societat fotogràfica de Lleida (SFL). Malgrat la meua edat, 43 anys més jove que ell, mai hauria dit que em superés de tants anys. Jo el veia més jove. Recordo que era molt amable i jovial amb els aficionats joves, gens tibet.

No vaig ser mai soci de l'SFL. Els pocs diners que arribaven a la meua butxaca em feien falta per comprar consumibles fotogràfics o pagar terminis d'alguna càmera o accessori a l'Emilio de l'Ibce, una botiga de fotografia i Alta Fidelitat de referència a Lleida, on jo treballava, i ja en tenia prou amb la quota del Centre Excursionista de Lleida i les despeses d'anar a practicar l'escalada, el meu esport favorit.

Tot i no ser-ne soci, vaig participar en algunes de les coses que organitzaven, sobretot cursets i algun concurs fotogràfic. Va ser una entitat cultural molt activa i carregada d'entusiasme. Entre altres coses, va posar la fotografia lleidatana al mapa de l'Estat com a mínim.

Recordo que al migdia, quan tornava cap a casa meua a dinar recorrent el carrer Major un cop tancada la botiga, quan feia bon temps, sovint trobava un petit grup al banc del sinofós de la Paeria fent tertúlia amb ell, algunes vaques sagrades de la fotografia lleidatana com Manel Rey Cascales, Quique Gené, Salvador Gili i algú altre que no recordo. De fet, pel que sé, tots vivien a prop. Jo m'aturava una estona a escoltar la conversa, mai em van posar cap inconvenient, notaven el meu interès, normalment parlaven d'allò que els unia, la fotografia. De vegades, la tertúlia la feien dins de la botiga, on es trobaven sovint a última hora del migdia a comprar material o mirar alguna càmera. Normalment els atenia jo mateix.

Tornant al tema de l'habitatge, vam acordar fer una visita perquè jo pogués valorar si trobava adient fer un reportatge de com estava. No estava malmès, només tenia la patina dels llocs que fa temps que no s'habiten. Encara quedaven alguns mobles. En el recorregut recordo especialment un espai que podria semblar per rentar la roba, però mirat amb més detall em vaig adonar que allò devia ser el seu laboratori fotogràfic. Em va venir un calfred i, com si es tractés d'un *Detritus*, la meua imaginació es va disparar. Tot seguit, sense acabar de fer el recorregut, li vaig dir al responsable: no em cal mirar res més, si no hi ha inconvenient, ho vull documentar, i vam acordar un dia per fer-ho.

Aquí podeu veure el que quedava del laboratori. Tot i no poder assegurar que ho era, crec que ho delaten l'enrajolat gairebé complet de la sala, aquesta mena de pica gran, sobretot per rentar les còpies, i el penjador del sostre per posar a assecat els negatius, i possiblement també les còpies fotogràfiques.

Tot i que la foto sembla de blanc i negre, que era el color més emprat en els seus treballs fotogràfics, està feta en color i aquest és l'aspecte monocrom que té.

El meu desig és que aquesta publicació serveixi com a homenatge a la seva persona i agraïment pel seu llegat.

Llorenç Melgosa Alonso
Una paraula val més que 1.000 imatges

